

(Приказка за славолюбитѣ)

Долетѣлъ славеятъ отъ топлитѣ страни и кацналъ право на върха на една млада трепетлика. Кацналъ, не кацналъ — и запѣлъ отъ радостъ, че пакъ се връща въ родния си кжтъ, по близки и познати мѣста. Пѣснитѣ му били чудно хубави, гласътъ му райски звученъ. Цѣла нощъ пѣлъ, а призори се обърналъ къмъ трепетликата, разсърденъ и обиденъ:

— Каква си такава нечувствителна! Цѣла нощъ ти пѣхъ, душата си излѣхъ тукъ, въ клонитѣ ти, а ти думица не обѣли да ме похвалишь...

— Ами че ти не видѣ ли? — отвърнала трепетликата, — доде-то ти пѣ, азъ цѣлата треперѣхъ отъ радостъ.

— Да, наистина треперѣше... Не знаехъ, че е отъ пѣсѣнъта ми. Прощавай!

И доволенъ и поласканъ, славеятъ литналъ въ гората, за да се похвали на дърветата, птицитѣ и цвѣтята съ своя успѣхъ предъ трепетликата.

— Ха, ха, ха! — изсмѣла се цѣлата гора. — Ами че тя така си трепери, твоята трепетлика — и съ пѣсень, и безъ пѣсень, отъ сутринъ до вечеръ и отъ вечеръ до сутринъ тя все си трепери. Такава ѝ е породата... Ха, ха, ха!

Оскърбилъ се славеятъ и решилъ да провѣри породата на трепетликата. Помолилъ той една гарга да кацне на трепетликата. Съгласила се гаргата, кацнала на трепетликата, седѣла часъ, два, а славеятъ летѣлъ наоколо и все питалъ:

— Трепери ли, трепери ли?

— Трепери, трепери, — отвърнала всѣки пжтъ гаргата.

— Долна, лъжлива и лицемѣрна тваръ е тая трепетлика! — ядосалъ се славеятъ. — Тя се е подиграла значи съ мене.

И той решилъ никога да не каца въ нейнитѣ клони.

И все пакъ, — все пакъ и до денъ днешенъ славеитѣ много често обичатъ да кацатъ по клонитѣ на трепетликитѣ, за да пѣятъ

Николай Фолъ